

❧ KAPITEL 1 ❧

Olivia Abbott smilede for sig selv. De lilla krokus i blomsterbedene langs fortovet havde nøjagtig samme farve som hendes korte kjole. Franklin Grove havde endelig rystet vinterens sne af sig, og der var forår i luften.

Hendes tvillingsøster, Ivy Vega, var ikke interesseret i at kigge på blomster. Hun var travlt beskæftiget med at balancere på de sorte streger mellem betonfliserne i sine store vandrestøvler.

”Hvor fører han os hen?” hviskede Olivia til Ivy.

Hr. Vega, deres biologiske far, spurtede af sted lidt foran sine døtre, som om han blev forfulgt af

en vampyrjæger. Det var ham, der havde foreslået denne bio-familie-eftersmiddag sammen, men han havde ikke sagt hvorfor.

”Forhåbentligt et eller andet mørkt og stille sted,” hviskede Ivy tilbage og skyggede for de sortmalede øjne med en bleg hånd. ”Den her sol giver mig hovedpine.”

”Årh, hold op med at være sådan en eneboer, Ivy,” drillede Olivia. Selvom de var hinandens totale modsætninger, så elskede Olivia sin goth-tvilling.

”Kom nu, piger,” sagde hr. Vega og vinkede, så hans sorte blazer blafrede. ”Jeg har bestilt et bord på Mr. Smoothie.”

Ivy snublede, så hendes lange mørke hår lå vandret i luften. ”Hvad?!”

Olivia var også forbløffet. ”Jamen sidste gang ...” Sidste gang havde hr. Vega ved en fejl bestilt en af de smoothies, hvor der fulgte en fællessang fra alle cafeens gæster med. Det havde ikke generet Olivia, men det var det værste tænkelige mareridt for enhver vampyr med respekt for sig selv, og hr. Vega havde været voldsomt ydmyget.

”Nå ja, det var jo bare morsomt,” hr. Vega rømmede sig og kiggede bort.

”Zombie-alarm!” råbte Ivy. ”Zombierne har invaderet byen!”

”Hold op med at være fjollet, Ivy,” sagde hr. Vega.

”Jamen du *må* være en zombie,” fortsatte hun. ”Min far ville aldrig frivilligt vende tilbage til den vildeste kanin-cafe i byen ... Æh, tag det ikke personligt, Olivia.”

Olivia var ligeglad. Alle vampyrer i Franklin Grove, også Ivy og hr. Vega, kaldte ikke-vampyrer som hende for ”kaniner”.

”Hold nu op,” mumlede hr. Vega. ”Så slemt var det heller ikke.”

Hvad i alverden kunne lokke ham tilbage til Mr. Smoothie? tænkte Olivia. Det var måske ikke zombier, men der foregik noget mystisk. Søstrene havde vidst det i et par uger. I begyndelsen af året havde hr. Vega fortalt dem, at han skulle på en forretningsrejse til Dallas. Men Ivy havde set mærkatens på hans kuffert – og der stod ikke Dallas, der stod Los Angeles Lufthavn. Men hvorfor han ville skjule det for dem, havde Olivia ingen anelse om.

”Du der!” smældede en stemme.

Olivia kiggede sig omkring og så en kvinde i

mørklilla nederdel og jakke med højhælede, brune støvler. Hun pressede en mobil mod øret og pegede direkte på Olivia.

Det var Amy Teller, agenten for den megakendte superstjerne, Jackson Caulfield, som tilfældigvis også var Olivias kæreste. Kvinden marcherede hen til dem og spærrede for hr. Vega, der stadig hastede af sted.

”Nej, jeg mente ikke dig. Og jeg har sagt det før!” råbte hun ind i mobilen. ”Jackson Caulfield optræder *ikke* i dyrekostumer.” Hun lagde på og pegede på Olivia. ”Du kan hjælpe mig.”

Olivia sank. ”Øh, selvfølgelig. Med hvad?”

”Jeg har brug for et sted, hvor de serverer en ordentlig latte,” smældede Amy.

”Jeg tror, man kan få kaffe på Den Saftige Bøf,” svarede Olivia tøvende. Hun var mere til frugtjuice.

Det bippede fra Amys taske. Hun hev en ny mobil frem, kiggede på displayet og smed så mobilen ned i tasken igen. Hvem end det var, der ringede, så var det ikke nogen, hun gad snakke med. ”Kan de lave en soja-latte?” spurgte hun.

Ivy fnysede. ”*Det* tvivler jeg på.”

Den Saftige Bøf var i al hemmelighed et spisested

for kødædende vampyrer. Olivia kunne med lidt held få en salat der, men ”soja” var et ukendt begreb på deres menukort.

Et eller andet vibrerede i Amys taske, og hun hev en tredje mobil frem. ”Jeg bliver nødt til at tage den her.” Hun vendte ryggen til dem og begyndte at gå frem og tilbage. ”George, min skat!” kurrede hun.

”Vi bliver nødt til at komme af sted,” sagde hr. Vega til Olivia. ”Jeg ville, æh, nødig gå glip af min yndlingsplads.”

Den lidt for kække hr. Vega gjorde Olivia endnu mere mistænksom. Han var meget mere en vemodig violin af sind end en truttende trompet, så der foregik noget mystisk, det var helt sikkert.

”Okay.” Olivia vinkede Amy med dem hen ad fortovet.

Snart blinkede Mr. Smoothies neonskilt ”Frutti-fantastisk!” dem i møde. Det virkede, som om hr. Vega stirrede på alle, da de krydsede parkeringspladsen. Amy kvidrede stadig skingert til, hvem end George nu var, og Ivy gik stadigvæk og snakkede om zombier.

Mærkelig dag, tænkte Olivia.

”Ciao, skat,” sagde Amy i mobilen og indhentede

Olivia. ”Det er din skyld, at jeg sidder fast i den her lilleputby. Det mindste, du kan gøre, er at hjælpe mig med at finde en ordentlig kop kaffe.”

Amy havde ret. Jackson og hans familie ville gerne væk fra Hollywood, og Jackson havde overbevist dem om, at Franklin Grove var lige det rette sted. Der var en god skole, og det var en stille by.

Bare tanken om Jackson gav Olivia lyst til at springe det sidste stykke vej.

”Der er mange dejlige steder i vores lille by. Man skal bare vide, hvor de er gemt,” indskød hr. Vega.

”Ja,” svarede Amy, ”men hvis man ikke kan finde dem, hvad kan man så bruge dem til?”

”Hvorfor prøver du ikke en smoothie?” spurgte hr. Vega.

Olivia var paf. Hr. Vega var blevet Mr. Smoothie-fan!

”Årh, det er også lige meget,” svarede Amy. ”Bare fortæl mig, hvor jeg kan finde Jackson.”

”Jeg tror, han er sammen med Brendan,” sagde Olivia med et skuldertræk.

”Og hvem er så Brendan?”

”Det er min kæreste,” sagde Ivy.

Amys øjne blev smalle. ”Og hvad laver de så?”

”De hænger vel bare ud,” svarede Olivia.

”Jackson hænger ikke bare ud.” Amy lod blikket løbe op og ned ad Ivy. Op og ned ad hendes sorte militærbukser og T-shirten med et kranium og korslagte knogler. ”Hvis han går hen og bliver en goth, så tilgiver jeg dig aldrig. Han har allerede sagt nej til hovedrollen i en kæmpe stor, ny baseball-film. *Striker* hedder den.”

”Har han det?”

”Ja, for så skulle han have været i Skt. Petersborg hele sommeren,” fortsatte Amy. ”I stedet vil han hellere gå til audition til skoleteaterets opførelse af *Romeo og Julie*. Helt ærlig ... *Skoleteateret!!*”

Olivia grinede, da Amy trampede ophidset af sted.

”Den kvinde trænger til en ferie,” sagde hr. Vega, mens de skubbede døren op til den meget farverige cafe.

Så gik de alle tre gik op til disken i juicebaren. Olivia vidste allerede, hvad hun ville have, mens Ivy begravede næsen i menukortet.

”Det glæder mig, at I skal spille *Romeo og Julie* på skolen,” sagde hr. Vega.

”Ja, ikke?” sagde Olivia. Hun havde tænkt sig at gå til audition til rollen som Julie.

”Men stille, der er lys bag ruden der ...” sagde hr. Vega og pegede mod en usynlig balkon og lagde den anden hånd mod hjertet. ”Jeg har spillet Romeo et par gange i min ungdom.”

”Mener du ikke nærmere, åh, hvilket neonmareridt rammer mine øjne?” spurgte Ivy.

”Jeg ville aldrig udtrykke mig så groft,” smilede hr. Vega.

Pigen bag disken – det var den samme som sidst; Olivia genkendte hendes øringer forment som køer – så lettere chokeret ud over deres tilbagevenden. ”Velkommen til Mr. Smoothie ...?” Det lød mere som et spørgsmål end den sædvanlige kække modtagelse. ”Jeg er jeres smoothie-mikser.”

”Jeg vil gerne have en lille milkshake med Cookieknas,” sagde Ivy.

”Og jeg vil gerne have en mini-mummy Pære Let & Kæk,” sagde Olivia.

Hr. Vega studerede menukortet intenst.

”Hvad med en Twist & ...” begyndte Ivy med et frækt grin. Det var en Twist & Shout, der havde startet fællessangen sidste gang.

”Nej!” afbrød hr. Vega. Han rømmede sig. ”Jeg ... jeg vil gerne have den der. Han pegede på en

Blidt Berusende Bær-smoothie, og servitricen så lettet ud.

”Den er klar om et øjeblik,” sagde hun og gik i gang ved blenderen.

”Åh, Shakespeare...” Hr. Vega så drømmende frem for sig. Så tog han et orange sugerør fra en beholder formet som en ko. ”*En garde!*” udbrød han og rettede sit lille, orange plastiksværd mod Olivia. ”Er I klar over, piger, at jeg måtte lære at fægte til den rolle?”

Og så demonstrerede han evnerne i et angreb på Olivia.

”Hallo! Du angriber en forsvarsløs pige!” råbte Olivia. Hun tog et gult sugerør i den ene hånd og et lyserødt i den anden.

”Oh, lykkelige dolk!” udbrød hun. Det var en af Julies replikker i dramaets allersidste akt.

”Touché!” udbrød hr. Vega, og så duellerede de i slowmotion med sugerør. Hr. Vega blev spiddet i en gribende scene.

”Et besøg hos Mr. Smoothie er altid begivenhedsrigt,” sagde Ivy tørt, mens servitricen satte tre meget kulørte smoothies foran dem.

Olivia rakte tunge ad sin søster og fulgte efter hende

over til et bord ved vinduet med fire siddepladser. ”Reserveret” stod der med påtrykte bogstaver på en lille buket balloner. Olivia var imponeret over, hvor afslappet og spontan hendes bio-far var.

”Jeg har tænkt mig at gå til audition til rollen som Julie,” sagde hun til hr. Vega. Hun var helt vild efter at få rollen som Julie, så hun kunne spille over for Jacksons Romeo, men det ville hun ikke fortælle sin bio-far.

Det ville være Så romantisk, tænkte Olivia. At kysse hinanden for første gang og så i den mest berømte kærlighedsscene nogensinde! De havde ikke kysset endnu, og det havde hun det fint med. Det skulle ske på det helt rigtige tidspunkt, og skolens opsætning af *Romeo og Julie* ville være det perfekte øjeblik.

Hr. Vega bukkede let. ”Jeg glæder mig til at se dig fra første række.”

”Æhm ... fedt!” Hvis hun fik rollen som Julie, skulle hun huske at bestikke billetkontrolløren, tænkte Olivia, så ingen af hendes fædre fik en plads på første række. Hun havde ikke spor lyst til at have dem så tæt på, hvis hun skulle kysse Jackson for første gang. ”Ivy skal være scenemester,” sagde hun for at skifte emne. ”Og min veninde Camilla

er instruktør. Hun sagde godt nok noget med, at det ville blive *Romeo og Julie* med et twist.”

”*Romeo og Julie* med et twist?” sagde hr. Vega. ”Det lyder foruroligende.”

”Var der nogen, der sagde Twist & Shout?” spurgte Ivy uskyldigt.

”Neej!” råbte Olivia og hr. Vega i kor.

Mens hr. Vega nippede til sin smoothie, studerede Ivy ham nøje. *Hvorfor har han mon taget os med på Mr. Smoothie?*

”Hvordan smager din smoothie?” spurgte hun.

Hr. Vega fremtvang et smil. ”Fantastisk.”

Okay, der foregår virkelig noget mystisk, tænkte hun. Men hvad? Hun vidste ikke, hvordan hun skulle få det ud af ham. Måske havde Olivia en ide? Hun puffede til hendes fod under bordet. Hvad? mimede Olivia, mens hr. Vega stirrede ud ad vinduet. Ivy gjorde et kast med hovedet hen mod deres far. Olivia så forvirret ud. Ivy lavede et lidt tydeligere kast med hovedet, men Olivia trak bare på skuldrene. Hun forstod det ikke.

Så meget for intuition mellem tvillinger, tænkte Ivy.

”Jeg ...” sagde Ivy, samtidig med at Olivia sagde: ”Altså ...” og hr. Vega sagde ”Piger ...”

”Dig først,” sagde Olivia og Ivy i kor til deres far.

Hr. Vega sukkede. ”Der er noget, jeg må fortælle jer, piger.”

Okay, nu kommer det, tænkte Ivy. I det mindste behøvede vi ikke at bruge tortur for at få det ud af ham.

”Kan I huske, da jeg var på forretningsrejse til Dallas?” spurgte han.

Olivia nikkede og lod som ingenting, men Ivy sagde ligeud: ”Du var ikke i Dallas.”

Hr. Vega skulle lige til at tage en tår af sin drink, men bægeret smuttede mellem hans fingre, og han greb klodset efter det for ikke at spilde smoothien på bordet. Forsigtigt satte han bægeret ned og stirrede på Ivy. ”Hvor vidste du det fra?”

”Jeg så mærkaten på din kuffert,” sagde hun. ”Der stod Los Angeles Lufthavn.”

Han nikkede. ”Det er rigtigt. Jeg tog til Los Angeles.”

Olivia var lettet over, at deres bio-far endelig fortalte sandheden.

”Hvorfor i alverden tog du til det mest sol-

beskinnede sted i verden?” spurgte Ivy. Det gav ingen mening. Overhovedet ikke. Hverken hr. Vegas hemmelige rejse til Los Angeles, den her hyggesnak på Mr. Smoothie, eller at de overhovedet var taget herhen til at begynde med ... Ivy foretrak klart den far, som hængte tunge, mørke gardiner op for at holde lyset ude og huset køligt.

”Jeg var på en mission,” sagde han. ”Jeg ved, hvor vigtig familien er for jer begge to.”

Ivy kiggede på sin søster. Hun havde først mødt sin tvilling i begyndelsen af skoleåret, og det havde taget en krig at finde ud af, hvem der var deres rigtige forældre. Da det var gået op for dem, at Ivys adoptivfar i virkeligheden var deres rigtige far, havde de overtalt ham til at tage med dem på en rejse til Transsylvanien, hvor deres vampyrslægtninge boede. Det havde været helt fantastisk at møde deres bedsteforældre, greven og grevinden.

”At præsentere jer for jeres ... transsylvanske ... familie var ikke så svært.” De havde netop tilbragt en uge på deres bedsteforældres goth-gloriøse slot. ”Men jeg tænkte, at det var vigtigt for jer at få forbindelse til den anden side af familien også.”

Olivia gispede. ”Vores mors side?”

Ivy tænkte, så det knagede. Det eneste, hun vidste om sin mors familie, var, at de boede et sted med store træer. Et sted der hed Owls Creek. Hun havde altid været nysgerrig efter at vide mere. ”Var det derfor, du var i Los Angeles? Jeg forstår det ikke. Jeg vidste ikke, at vores mor havde familie i Los Angeles.”

”Det havde hun heller ikke.” En kvindestemme fik dem alle tre til at hoppe i sædet.

Ivy kiggede op og så en kvinde, der så mærkelig bekendt ud. Hun var nogenlunde på deres fars alder og havde bløde, brune krøller og blå øjne. Hun var slank og havde slidte jeans og en rødternet skjorte på.

Hun ligner en, som lige har forladt sin gård, tænkte Ivy. Så hvorfor har jeg en fornemmelse af, at jeg har set hende før?

Hr. Vega rejste sig op så hurtigt, at han kom til at vælte den orange servietholder. ”Hvor er jeg glad for, at du kunne komme.” Kvinden reagerede ikke på hans hilsen. Hun stirrede bare på Olivia og Ivy. ”Men du kommer tidligt,” fortsatte han næsten hviskende.

”Herregud, Charlie,” sagde hun højt og kiggede på sit ur. ”Syv minutter gør vel ikke den store forskel.”

Charlie!? Ivy var chokeret. Ingen kaldte hendes

far Charlie. Eller ingen slap godt fra det i hvert fald. *Hvorfor rettede han hende ikke?*

Blodet steg op i hans kinder, og Ivy kunne se, at han måtte beherske sig for ikke at sige noget.

”Og i øvrigt,” fortsatte kvinden med en nasal sydstatsaccent, ”så havde jeg ikke tænkt mig at stå ude på gaden og vente. Der står et eller andet kvindemenneske og råber i sin mobil.”

”Jeg skulle lige til at fortælle pigerne om dig,” sagde hr. Vega og fumlede med servietterne for at få dem tilbage i beholderen. ”Hvis du havde givet mig lidt mere tid ...”

”Ja, men det behøver du ikke,” sagde kvinden kækt. ”Nu kan de jo selv se mig.” Hun smilede, men smilet nåede ikke helt op til øjnene. Hun virkede nervøs.

Olivia lignede en, der var blevet tvangsplaceret på et rivaliserende cheerleader-hold og ikke kendte nogen af deres optrædener.

Hvad sker der lige her? Ivy havde kun haft den her mærkelige fornemmelse en gang før. Det var den dag, hun stod ansigt til ansigt med sin tvillingesøster for første gang.

Hr. Vega vendte sig mod sine døtre. ”Jeg ville

gerne have forberedt jer bedre på det her øjeblik. Men eftersom hun allerede er her ... piger, det her er jeres moster, Rebecca.”

Endelig forstod Ivy det. Grunden til, at kvinden så så bekendt ud, var, fordi hun lignede deres biologiske mor på en prik.

Olivia gispede. ”Du er vores mors søster.”

”Ikke bare hendes søster.” Rebecca holdt en pause og kiggede fra Ivy til Olivia. ”Hendes tvillingesøster.”

